ŘÍJEN 2019 45 Kč / 1,90 €

ŽIVOT víry

Proměna společnosti evangeliem

United: hudba, přednášky, poradenství / 6

Modlitby a vděčnost za brufen / 12

Stoeurovka od Heidi Bakerové / 24

MOJE MISIJNÍ POLE:

Instagram

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

4 Věřit pravdě, i kdyby...
Karel Řežábek

REPORTÁŽ

6 Festival United opět bavil všechny generace
Lucie Vlasáková

ROZHOVOR

8 Na Instagram mě zavolal Bůh
Světlana Mašková

TÉMA: KDYŽ KŘESŤAN ONEMOCNÍ

12 Zdravá církev, kde jsou i nemocní
Lubomír Ondráček

14 Proč zrovna já?
David Novák

16 Modlitba a vděčnost za brufen
Vít Šmajstrla

MŮJ PŘÍBĚH

18 Štípanec se mi hojil dva měsíce
Hana Rebeka Šiander

18 Co mám zmáčknout, abys mě uzdravil?
Dana Koutecká

19 Konečně skončí večírky!
Zdenka Brázdilová

Z HISTORIE

20 Nadšení pro vytržení
Jaroslav Pleva

NAD BIBLÍ

22 Tajemství Kristovy nevěsty
Michal Klesnil

MÉDIA

24 Svět víry: Čtení pro internetovou generaci
živi

PŘIPRAVUJEME

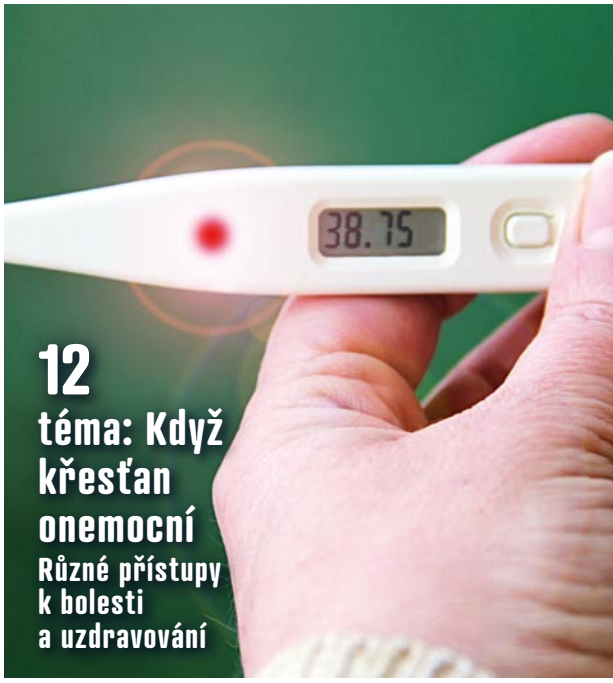
- **rozhovor: slovenský misionář Michal Riša**
  • „V Mexiku jsem se naučil milovat lidi“
- **téma: Okultismus – síla temnoty**
  • David Novák: Dnešní církev, démoni a vysvobozování
  • Dan Drápal: Jóga, kam se podíváš
- **z historie: Leonard Ravenhill**
  virtuální rozhovor s vlivným britským evangelistou

6
Festival United
Tisíce křesťanů i letos zaplavily Vsetín

8
Dívka, kterou sledují tisíce lidí
rozhovor: Světlana Mašková

12
téma: Když křesťan onemocní
Různé přístupy k bolesti a uzdravování

20
Tentokrát to určitě vyjde!
Konec světa a křesťané, kteří se přepočítali

SVĚT víry

24
Hladová kočka, 100 euro a džungle pluginů
Jak vznikl Svět víry

ŽIVOT víry
PROMĚNA SPOLEČNOSTI EVANGELIEM

ROČNÍK 30 / **ŘÍJEN** 2019
CENA 45 KČ / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.
KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE
Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu **www.zivotviry.cz** nebo na e-mailové adrese **predplatne@zivotviry.cz**, popř. na tel. čísle 284 841 922.
Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: Kníhkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1 tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Titulní strana obálky: Olga Hrdinová
Sazba: Ondřej Pumr
Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **řádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.
Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.
Podmínky inzerce: http://**zivotviry.cz/inzerce**

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.
© Život víry – všechna práva vyhrazena.
Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

foto na titulní straně: Život víry – Lucie Švábová; na protější straně: Život víry – Tomáš Coufal (6); archiv Světlany Maškové (8); guwo59 (12); archiv redakce (20)

Milý čtenáři,

o tom, že jsou vedoucí důležití, Tě snad nemusím přesvědčovat. Proto Ti nabízím pár myšlenek, jak vedoucí fungují. Co vlastně vedoucího dělá vedoucím? Známá definice říká, že vedoucí je člověk, který vede skupinu lidí z bodu A do bodu B.

To je pravda, ale ne úplná. Nejde totiž jen o to někam dojít. Těm, které vede, vedoucí také pomáhá, aby rostli a zráli i osobně. Správné vedení připravuje vedené také k budoucím úkolům, o kterých se ještě neví. K tomu patří i to, aby se dostali dál než on, až za bod B, do kterého s těmi nabušenými svalnatci ještě zvládne dojít. Skupina lidí s takto uvažujícími vedoucími, říkejme jí v naději třeba církev, bude efektivnější než skupina s vedoucími zaměřenými jen na bod B. Budou totiž úspěšní hlouběji do budoucnosti.

Přestože je to nanejvýš logické, není to úplně obvyklé. Vedoucí nebývají tak plodní a dalekonosní, protože

– mívají tendenci nenechat se předhonit,
– hlídají, aby je někdo nepřerostl,
– chtějí mít věci pod kontrolou,
– šlapou těm, které vedou, na paty a nedovolí jim, aby volně dýchali.

Bránit rozletu těch, které vedeme, to bývá problém. Jako mladý historik architektury jsem zpracovával průzkum jednoho krásného statku, kde je nad vjezdem dřevěný překlad s letopočtem 1731. Datace byla těsně u kraje trámu a kousek jedné číslice na okraji dokonce chyběl – neklamné znamení toho, že trám sice pochází z uvedeného roku, ale že byl v bráně použit druhotně a v souvislosti s tím oříznut (patrně rozdělen podélně na dvě části, neboť měl být tentokrát použit na podstatně kratší rozpětí). Protože se ale v předchozích vědeckých pracích psalo, že brána je z roku 1731, vedoucí projektu můj objev, že brána vznikla až na počátku 19. století s použitím staršího trámu, odmítl, takže o tom vlastně píšu poprvé až teď, po pětatřiceti letech. (Aby to nebylo tak jednoduché: Byl to dobrý vedoucí a hodně jsem se od něj naučil.)

Podobné případy možná znáš taky, ať už kosmetické jako ten uvedený, nebo momenty závažného přistřihování křídel. Vedoucí ohrožuje neochota se měnit a nepružnost. Nechce se jim podřizovat těm, které vedou, přestože pro kvalitní vůdcovství je to nutnost. Těm, které vede, se má vedoucí podřizovat ve všem, v čem mají pravdu, ve všem, kde oni vidí dál.

Vedoucí by měl rozlišovat spolupracovníky, u kterých (než vyrostou) musí mít pod kontrolou skoro vše, od těch, kteří naopak potřebují dostat prostor. Ve skutečnosti je to skoro vždy kombinované: Většině lidí, kterým slouží, tj. které vede, je v něčem potřeba šlapat na paty (tam, kde jsou nedůslední, líní, nezkušení, nevyzrálí) a v něčem dávat široký prostor. Blaze lidem, kteří pod svými vedoucími mohou stát vzpřímeně a svobodně dýchat.

Kam sahá autorita vedoucího? Někdo ji nafukuje jako balon, takže zaplní všechen prostor. To, že vedoucí má autoritu, je biblické, ale když jsem v Nové smlouvě hledal, co se tam dozvím o autoritě staršího, moc jsem tam toho nenašel. Petr nebo Pavel, zdá se, to všechno berou po spojnicích vztahů. Nenajdeme tam žádný výčet práv staršího (požadavky na něj a jeho povinnosti, to ano). Nikde v Písmu nečteme, že se starší mají ve všem poslouchat (bezvýhradná poslušnost je podle Nové smlouvy povinností jen ve vztahu člověka k Bohu a ženy k manželovi).

Vede, nebo šéfuje?

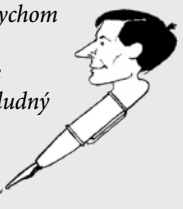
V uplatňování autority je totiž důležitý vztah – autorita nepsaná, vážnost, kterou vedoucí u druhých má, a na druhé straně důvěra vedoucího k tomu, koho vede. Netřeba vysvětlovat, že staří Číňané byli vynikající válečníci. Prostor, který vladař dával nižším velitelům, je vyjádřen v knize „Umění války“ od mistra Suna ze šestého století před Kristem: „Jestliže v boji jisté vítězství tě čeká, musíš bojovat, byť vladař ti kázal, bys do boje se nepouštěl. Pakliže boj ti vítězství nedá, nebojuj, byť vladař ti kázal, bys bojoval.“

Pozor na anarchii – záleží na zralosti zúčastněných. Myslím, že v armádě by to takhle dnes nefungovalo, ale můžeme to uplatnit aspoň v civilní a církevní sféře. Různí hlavnímu vůdci poddaní vedoucí tu od velitele dostávají velkou míru samostatnosti. V určitých situacích mohou totiž rozhodnout sami, bez ohledu na to, co jim nadřízený uložil. Není to pokládáno za neloajálnost, s loajalitou se v tom naopak plně počítá – bez ní by to totiž nemohlo fungovat. Toto není pravidlo pro současnost, ale může to i dnes vyjadřovat, jaký postoj, jaký výhled má vedoucí mít.

Podobný prvek jako u mistra Suna se vynořuje i ve Starém smlouvě. Ve 14. kapitole První Samuelovy je vylíčen dobrodružný podnik Jónatana a jeho zbrojnoše, který vyústil v dílčí vítězství nad Filištejci. Ani tehdy nebyla taková vojenská sóloakce ničím obvyklým – jinak by autor neměl potřebu o Jónatanovi poznamenat: „Svému otci (tj. generálu Saulovi) to však neoznámil.“ Podobná partyzánština je popsána ve 2S 23,13–17, kdy tři Davidovi vedoucí riskovali životy, aby veliteli jen tak pro nic za nic donesli vodu z filištejského tábora.

To je úplně jiný model, než kterému nás učí knížky o leadershipu – možná jde o jiné, dávno zapomenuté paradigma. V dobách římského impéria se za akci neschválenou velením armády popravovalo. Jónatana v Bibli obdivujeme, ale v praxi podobný krok odsuzujeme a v případě, že jsme vedoucí, pokud možno trestáme. (Nepopírám, že ve většině případů podobné kroky nevycházejí z loajality, a proto je jejich kritika oprávněná.)

Na knihy Samuelovy, milovaný majstrštyk starověkého písemnictví, se neodvolávám proto, abychom svým vedoucím zvedali adrenalin podnikáním diverzních akcí, ale abychom přemýšleli a nebránili se nezvyklým proudům. Možná v budoucnu bude občas potřeba vykopat nějaký ten bludný kořen západní kultury...

Tomáš Dittrich

Věřit pravdě, i kdyby...

Co vidíme v zrcadle Božího slova?

KAREL ŘEŽÁBEK

Před nedávnem jsem byl přítomen rozhovoru, kdy mým přátelům, manželskému páru, kdosi chválil krásu jejich nevlastní dcery, kterou mají v pěstounské péči (osobně jsem stejného názoru, vyrůstá z ní opravdu krásná dívka). Jejich odpověď mě zaskočila. Říkali, že už dřív, kdykoliv před jejich dcerou někdo něco takového zmínil, bylo patrné, že tomu moc nevěří. Nedávno prý dokonce reagovala hysterickým výstupem, že je úplně hnusná, jinak by si ji přece její maminka nechala...

Nechováme se kolikrát úplně stejně i my? Tam, kde se na nás Otec dívá s láskou, my sami na sebe pohlížíme s odporem, a tam, kde u nás Otec vidí krásu, pokroky a potenciál, my vidíme ošklivost, selhání a zmařené příležitosti...

Co to způsobuje? V osobnostní typologii, které se poslední roky věnuji, se hodně pracuje s pojmem sebeobraz. Sebeobraz – to, jak jako lidé vidíme sami sebe a jak se prezentujeme, má na náš život zásadní vliv, protože podle něj přistupujeme sami k sobě, k druhým lidem i k Bohu. Podle definice je náš sebeobraz prostým souhrnem myšlenek, pocitů a přesvědčení, které vůči sobě máme. Ve skutečnosti tedy není dán tím, kým nebo čím *jsme*, ale kým nebo čím si *myslíme*, že jsme.

Se sebeobrazem se nerodíme, ale vytváříme si jej na základě toho, co sami o sobě každodenně zjišťujeme a co je nám následně potvrzováno či korigováno každodenními reakcemi druhých lidí. Z pohledu typologie platí, že u některých typů se jejich sebeobraz odvíjí převážně od toho, jak se vidí oni sami, a moc nedají na zpětnou vazbu, kterou jim poskytují svými reakcemi druzí (někdy ke své škodě). Oproti tomu jiné typy svůj sebeobraz neustále korigují podle toho, jak je vidí ostatní, a jsou (někdy až příliš) závislí na mínění druhých.

Urputné úsilí o dokonalost

Většina z nás, každý podle typu své osobnosti, se ze všech sil pokouší získat hodnotu ve vlastních očích a lásku či uznání od druhých. Někdo tím, že toho hodně dokáže; jiný tím, že bude optimistický, veselý a zábavný; další tím, že bude užitečný, nenáročný a s každým dokáže vyjít; a ještě jiný třeba tím, že bude pilný a v každém ohledu perfektní. Jenomže nic z toho nefunguje spolehlivě. V jedné oblasti toho třeba opravdu hodně dokážeme, ale zaplatíme za to neúspěchem v jiné, neméně důležité. Zjistíme, že být neustále veselý a zábavný může být pěkně únavné. Daní za snahu být užitečný a nenáročný je mnohdy zanedbávání vlastních potřeb. Urputné úsilí o dokonalost vede v tomto nedokonalém světě k frustraci, případně i k rezignaci. Ale hlavně: Ať už si svůj sebeobraz vytváříme spíše na základě toho, jak nás vidí druzí lidé, nebo na základě toho, jak se vidíme sami, obojí je stejně ošidné, protože ani jedno nemusí odpovídat pravdě.

Jak píše Sheri Rose Shepherdová v předmluvě ke své knize Milované princezně: „Naneštěstí mnohé z nás vyměnily pravdu o tom, kdo jsme z Božího pohledu, za zašlou verzi sebe samých, vytvořenou se souhlasem druhých lidí a přikrášlenou naší vlastní nejistotou."

To je ono – potřebujeme získat zpátky pravdu o tom, kdo jsme z Božího pohledu! Musíme utvářet svůj sebeobraz podle toho, jak nás vidí náš Otec!

Chceme-li zjistit, jak se na nás dívá Otec, není nic lepšího než nahlédnout do jeho Slova. Všichni samozřejmě víme, že je třeba, abychom nebyli jen těmi, kdo Božímu slovu naslouchají, ale kdo se jím také řídí. Jinak jsme podobni člověku, který se vidí v zrcadle, ale když odejde, hned zapomene, jak vypadal (viz Jk 1,23–24). Ale co v zrcadle Božího slova uvidím, rozhodne pohled, jakým se dívám. Vidíte v Božím slově hlavně to, co všechno děláte špatně? Co všechno vám schází? V čem všem ještě ani zdaleka nedosahujete Božích měřítek? Jistě, to všechno lze v Bibli najít, ale pokud tam vidíte jen tohle, potřebujete se do ní naučit nahlížet jiným pohledem. Jakým? Nádherně to vystihl Max Lucado: „Tvé oči se dívají do zrcadla a vidí hříšníka, nešťastníka a porušovatele slibů. Ale podíváš-li se do zrcadla vírou, vidíš marnotratného syna v novém rouchu, s navlečeným prstenem milosti a Otcovým polibkem na tváři."

I když nezvítězím a nezazářím

Co vidím v zrcadle Božího slova já? *Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v životě matky a pomáhá ti: Neboj se... (Iz 44,2)* Bůh mě vytvořil. Na všem, co udělal, si dal velmi záležet. Proč bych si měl myslet, že zrovna mě odflákl? Naopak: *On si nás Kristu vybral před založením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce (Ef 1,4 ČSP).*

Ano! Bůh na mě myslel ještě předtím, než stvořil svět! Proto nemůžu jinak než se vděčně připojit k Davidovu vyznání: *Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal. Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. (Ž 139,13–14)*

Právě proto, že náš sebeobraz je narušený, někde v nás je přesvědčení, že takový, jaký jsem, nejsem dost dobrý. A jestli nejsem dost dobrý, nikdo mě nemůže milovat – ani lidé, ani Bůh. Přijměme sami sebe. Neznamená to, že svou osobnost nemáme kultivovat, že se Otcem nemáme nechat měnit, abychom se stávali tou nejlepší možnou verzí sebe sama. Ale přijměme jako fakt, že Otec nemá zájem učinit nás někým jiným, než jsme. To, že jsem, a to, jaký jsem, je Boží dar.

Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá. (Sf 3,17)

Jsme plně přijati a bezvýhradně milováni. Jeho láska k vám a ke mně je tak velká, že se mu ústa plní písní! Výrok „láskou umlká" lze v hebrejštině číst jako „odpočívá ve své lásce". Jako by tím Bůh říkal: „Nepotřebuji hledat nikde jinde, mám tebe. Ty jsi můj milovaný syn, má milovaná dcera – moje láska a veliká radost!"

Zdrojem naší hodnoty je právě tohle – nemusím se urputně snažit získat si trochu Otcovy lásky, už teď ji mám všechnu. Otec mě miluje, i když nevítězím; miluje mě, i když nezazářím; miluje mě ne za něco, co předvedu, ale pro mě samotného; miluje mě, i když nejsem dokonalý.

Kdysi jsem si opsal úžasnou modlitbu, kterou v jedné své knize zmiňuje Larry Crabb, a často si ji připomínám. Pokud tvůj sebeobraz neodpovídá tomu, jak tě vidí Otec, modlete se ji i vy: „Bože, pomoz mi věřit pravdě o mně, i kdyby byla sebekrásnější." ■

Autor je pastorem KS Plzeň a lektorem osobnostní typologie; věnuje se také osobnostnímu a vztahovému koučinku.

ilustrační foto Katarzyna Białasiewicz © 123RF.com

Rádio 7 zahájilo 24hodinové české vysílání

Internetové a satelitní křesťanské Rádio 7 zahájilo 10. září nepřetržité 24hodinové české vysílání. Program stanice se doposud skládal z 12 hodin českého a 12 hodin slovenského vysílání.

Zdvojnásobení vysílacího času přinese mimo jiné nové pořady – např. relaci Dušebol pro lidi s nemocnou duší nebo jejich blízké, Průsečíky zaměřené na umělou inteligenci, program pro mladé #nofilter, hodinu pro milovníky jazzu Jazzový klub, výuku angličtiny

Společné modlitby před zahájením vysílání 1

Nepřetržitý program uvedla Lucie Endlicherová 2

Life+ nebo rozhovory s lidmi, kteří hledají smysl života, v pořadu Zákoutí. V novém vysílacím schématu nechybějí „vlajkové lodi" vysílání – výkladový program Světem Bible nebo vyučování k prohloubení duchovního života Doteky.

Prozatím je možné rádio poslouchat na internetu *(www.radio7.cz)*, o datu zprovoznění satelitního vysílání se jedná (satelitní licence byla Rádiu 7 udělena v červenci tohoto roku). Do prosince 2019 bude zároveň vysílat i satelitní Rádio 7 s českým a slovenským programem.

Rozhovor s šéfredaktorkou Rádia 7 Kateřinou Hodecovou přineseme v příštím čísle.

Ekumenické modlitby na Bratislavském hradě

Modlitebníci z různých společenství se už léta chodí pravidelně modlit na Bratislavský hrad. Kromě toho místní mezidenominační platforma „Kresťania v meste" letos již potřetí vyhlásila Národní den půstu, modliteb a uctívání Pána Ježíše Krista.

8. 9. se proto do Hradní kapličky ke společným přímluvám a chválám sešlo několik desítek věřících z různých denominací (a další se mohli připojit díky internetovému přenosu). Kromě pastorů a hudebníků z různých bratislavských církví při akci vystoupili mj. i poslanec slovenského parlamentu Marek Krajčí nebo europoslanec Branislav Škripek.

3

3

„Během modliteb jsme prorocky polili vlajku Slovenské republiky vínem na znamení, že jako Slováci přijímáme zástupnou oběť Pána Ježíše Krista na kříži, a olejem jako symbolem požehnání a pomazání Ducha svatého," uvedla pro Život víry ředitelka platformy Kresťania v mestě Sabina Bocková. „Zástupci různých oblastí společnosti nás pak vedli v modlitbách za vládu, ekonomiku, školství, umění, církev, rodiny, starší i mladší generaci, za muže a ženy," doplnila Bocková. Organizátoři chtějí „Den D" opakovat i v následujících letech.

Světový kongres Evangelizační exploze

Od 25.do 30. 8. se v Albánii konal čtvrtý světový kongres Evangelizační exploze (EE) s mottem „Dokud všichni neuslyší", jemuž předcházelo dvoudenní setkání národních ředitelů. Celkem se do Tirany sjelo asi 200 zástupců z 83 zemí světa. Každý den měl své hlavní téma, které navazovalo na vizi EE: Každý národ vystrojuje každou národnostní a věkovou skupinu ke svědectví každému člověku.

Pro Českou republiku byl kongres završením pětiletého úsilí o splnění dvanácti kritérií stanovených pro získání statutu multiplikujícího národa a spolu se sedmi dalšími se připojila k 75 národům s tímto statutem. (V roce 1996 se EE rozšířila do 211 zemí světa. Mnohdy ale práce nepokračovala. Proto bylo zavedeno rozlišení na národ se vznikající, rostoucí a násobící se službou, jež napomáhá důslednému rozvoji.)

M. Krchňák podepisuje listinu 4

Listinu o indigenizaci (tedy volně: zdomácnění či zapojení místních lidí) podepsal národní ředitel EE Michal Krchňák za přítomnosti člena rady EE Marka Obitka a Waltera Conzetta, učitele EE za podporující národ, Rakousko.

Po 57 letech působení pořádá EE po celém světě různě zaměřené kurzy (na dospělé, děti, mládež, vězně) pro praktický výcvik a přípravu křesťanů k osobní evangelizaci. V roce 2018 bylo během praxe zaznamenáno 11,4 milionů rozhodnutí pro Ježíše.

Další kongres se bude konat za tři roky v Jižní Koreji.

„Patříme k sobě!" připomene letošní Modlitba za domov

„Před 30 lety, v době pádu totality, se zdálo, že je národ jednotný. Dnes o tom mnozí pochybují," uvádí generální sekretář ERC Petr Jan Vinš téma letošního ročníku Modlitby za domov, které zní „Patříme k sobě!". Na základě společného duchovního dědictví chtějí organizátoři připomenout, že je toho mnoho, co nás spojuje.

Modlitba za domov se tradičně koná v den, kdy si připomínáme vznik samostatné Československé republiky, tedy 28. října. Obrací se nejen na věřící publikum, ale na všechny, kterým jsou vlastní nějaké duchovní hodnoty. Církve sdružené v Ekumenické radě církví se sejdou, aby se pomodlily za požehnání a ochranu pro naši zemi. Součástí akce je doprovodný duchovní a kulturní program, vyvrcholením je přímý přenos České televize od 15:00 z evangelického, někdejšího utrakvistického kostela sv. Klimenta v pražské Klimentské ulici.

Hlavními hudebními hosty budou Eva Henychová, Roman Dostál a Slávek Klecandr, kteří modlitbu doprovodí svými písněmi a večer vystoupí na samostatném koncertu. Mezi odborné hosty patří profesor teologie Pavel Hošek, psycholog Jeroným Klimeš nebo podnikatel Pavel Vimr. Na programu se bude podílet také umělecká skupina Nocturno, která představí svou audiovizuální modlitbu beze slov s prvky moderního tance a videomappingu.

Součástí Modlitby za domov je také výtvarná soutěž pro děti a mládež. Prostřednictvím výtvarných prací a letos poprvé i prostřednictvím krátkého videa mohou děti zpracovat heslo letošního ročníku.

Česká Armáda spásy slaví 100. výročí

20. srpna 1919 na pozvání Kruhu přátel Armády spásy dorazil do ČSR první zdejší územní velitel Armády spásy, Švéd Karl Larsson, a hned v září začal s misijní prací. Jak připomněl Náboženský infoservis, práce Armády spásy se dařila, takže už v roce 1920 existovaly místní sbory v osmi českých a moravských městech. Vznikl domov pro dívky v pražské Krči a sirotčinec v Jablonci nad Nisou. Byly vydávány tiskoviny Válečný pokřik (brzy přejmenovaný na Prapor spásy) a německý Der Kriegsruf. V roce 1950 byla její činnost komunistickou vládou zastavena a někteří její pracovníci byli v inscenovaných procesech odsouzeni k odnětí svobody. Obnovena byla opět po revoluci a od roku 2013 je na Ministerstvu kultury zaregistrována jako církev. Svou rozsáhlou sociální práci zakládá na křesťanských hodnotách.

Založena byla ve Velké Británii roku 1865. Virtuální rozhovor se zakladatelem Armády spásy Wiliamem Boothem jsme přinesli v ŽV 2019/4.

Vzniká nový film o Komenském

Společnost VistaFilm manželů Hlavsových připravuje na podzim 2020 dva filmové projekty o Janu Amosovi Komenském – dokument „Jan Amos" a hraný film, dokudrama, s názvem „Jako letní sníh". Cílem je připomenout jeho život i myšlenky. Podle režiséra Lubomíra Hlavsy se do filmového příběhu promítne i Komenského víra v Boha, která se „jako červená nit táhne celým jeho životem". Scénář připravuje Milena Štráfeldová, která spolupracovala už na scénářích k filmům o Janu Husovi a Jeronýmu Pražském. Hlavní role se ujme herec David Švehlík.

V roce 2020 uplyne 350 let od Komenského úmrtí. Na toto výročí se již delší dobu chystá také Křesťanská akademie mladých s projektem pro školy, děti a mládež „Komenský 2020". Spolek České studny ve spolupráci s PrimeNet a FILM21 připravují animovaný seriál Labyrint světa a ráj srdce.

Buddhistické centrum u Kladna nebude

V červnu se v médiích objevila zpráva, že buddhistická nadace Tertön Foundation chce u Kamenných Žehrovic u Kladna vybudovat velké duchovní centrum. Mělo být druhým největším buddhistickým centrem tohoto typu na světě.

Na veřejné zasedání v Kamenných Žehrovicích, kde se projekt projednával, však počátkem července přišlo na 200 odpůrců stavby, kteří si vymohli přesun do větších prostor, diskusi, a dokonce i hlasování, ve kterém se většina přítomných vyslovila proti centru. Projekt nakonec v srpnu zamítlo i místní zastupitelstvo. Nadace chce pro svůj projekt hledat jiné místo v ČR.

připravili Lucie Vlasáková a Tomáš Coufal

foto: 1 – TWR; 2 – Život víry – Tomáš Coufal; 3 – Petra Rusňáková; 4 – archiv Michala Krchňáka